

LJUDSKI GLAS

GLASILO OSVOBODILNE FRONTE OBMURSKIH OKRAJEV

Uredništvo in uprava: Murska Sobota, Okr. odbor OF — Čekovni račun: Narodna banka Murska Sobota 641 906-030 — Naročnina: Celoletna 100 din, polletna 50 din, četrtletna 25 din

Štev. 25 — Leto I.

Murska Sobota, 11. avgusta 1949

Cena 2 din

Maršal Tito je govoril oficirjem in generalom makedonskih garnizij

S k o p l j e, 5. avg. (Tanjug). Predsednik zvezne vlade maršal Jugoslavije Josip Broz Tito je bil včeraj popoldne navzoč na slovesnem kosilu, ki so ga njemu na čast priredili v Domu armije v Skoplju oficirji in generali garnizije v LR Makedoniji. Pri kosilu so bili navzoči tudi ministri brez listnice, pri zvezni vladi Milovan Đilas, podpredsednik Prezidijske ljudske skupščine FLRJ Dimitar Vlahov, predsednik LR Hrvatske dr. Vladimir Bakarić, predsednik vlade LR Slovenije Miha Marinko, predsednik vlade LR Makedonije Lazar Koliševski s člani vlade in CK KP Makedonije, minister vlade LR Bosne in Hercegovine Nemanja Vlatković, minister vlade LR Slovenije Ivan Regent, general Radovan Vukanović, Vasa Jovanović, Voja Kovačević in Milan Željef in književnik Louis Adamli, predsednik makedonsko-ameriške zveze Smile Vojdanov, polkovnik Franjo Kneblin, okrog 300 oficirjev in drugi gosti.

Med kosilom je pozdravil maršala v imenu borcev, podoficirjev in oficirjev na ozemlju LR Makedonije generalmajor Vaso Jovanović, ki je v svoji krajši zdravici med drugim dejal:

»Tovariši maršali! Vi ste našo armado ustvarili v ognju borbe in jo vodili. To je bilo jamstvo, da bo nova armada popolnoma nova narodnoosvobodilna revolucionarna armada. To je omogočilo njeno slavno borbeno pot, zmago nad sovražniki naših narodov. To nam danes zagotavlja, da bo zrasla v močno sodob-

no armado, v zanesljivega branitelja pridobitev borbe in varuha graditve socializma. Zato sleherni borec in voditelj ter celotna ta armada izražajo hvaležnost, vdano in brezmejno ljubezen ter zaupanje vam, svojemu vrhovnemu poveljniku. Zato je sleherni pripadnik te armade pripravljen zastaviti vse svoje sile in dati tudi svoje življenje za ustvaritev svetlejše in srečnejše življenja naših narodov, za trden in smel korak na poti, po kateri nas vodite v boljšo bodočnost. Naša armada, ki je na ozemlju Makedonije in Kosmeta ter na južnih mejah naše domovine, ima posebno in odgovorno nalogo. Na eni strani so imperialistični grabeljivci in monarhohastično nasilje, na drugih dveh straneh pa pri levem in desnem sosedu leglo laži in obrekovanj, vsakovrstnih podtikanj in umazanosti. Mi smo pripravljeni, da v vsakem trenutku preprečimo kakršna koli izzivanja, odkoder koli bi prišla. Ponosni smo na svojo nalogo, varovati mirno socialistično graditev naše domovine. Dejstvo, da ste vi med nami, je za nas še ena spodbuda, da bomo čim popolneje in kar najboljše izpolnili te naše naloge. S to zdravico vam na čast, tovariši Tito, smo hoteli izraziti naš ponos, da ste na čelu naše armade vi, naš ponos, da naše narode in našo Partijo vodite vi, in željo, da še dolgo in dolgo živite ter vodite naše narode, smelo in komunistično kot doslej, v radost in srečo delovnih ljudi naše domovine.»

Bolgariji megalomani in razni pokvarjenci, ki so skali to tesno sodelovanje. Danes bi se, tovariši, na videz zdelo, da smo mi sami, in to nam zatrjujejo mnogi, ki nas obrekujejo in lažejo. Vendar ni resnica, da smo mi sami. Z nami je večina narodov vseh teh držav na vzhodu in napredni ljudje vsega sveta. (Ploskanje in odobravanje.) Pošten svet ne more pozabiti, kaj je Jugoslavija dala v tej veliki zgodovinski borbi proti fašizmu, proti zatiralcem naših in drugih

pravi, da ste se dogovarjali, da ste dovolili monarhohastičnem udariti v hrbet grškim demokratičnim borcem. (Ogorčenje in enodušni protesti.) Kako nesramno, neumno in kako podlo je, tovariši, tako mnenje in bruhanje takšnih laži, da so naši ljudje na tako nizki stopnji. Semkaj smo poslali najboljše sinove naše domovine, naše najboljše oficirje in borce, kajti vedeli smo, da je to najobčutljivejši sektor. Vedeli smo, da boste mogli, če bi se kaj pripetilo, prenesti prvi

poštenost in v namere, ki jih imajo nasproti nam in nasproti internacionalizmu na splošno, ko tako delajo in postavljajo vprašanje odnosov med socialističnimi in drugimi državami. Naši ljudje morajo razumeti, zakaj je tako in to zanje ne sme biti težko, da bi razumeli. Tovariši! V zgodovini je bilo več sto takih anomalij v družbenem razvoju, zato moramo tudi mi to anomalijo v njenem jedru razumeti. (Pritrjevanje.)

Tovariši! Ko smo končali vojno, seveda nismo vrgli puške v koruzo in dejali, da je s tem vse končano. Ne, z vsemi silami smo se vrgli na to, da zgradimo našo armado, kajti naša armada preživlja revolucionarno dobo. Revolucija pri nas še ni končana, ker ostanki kapitalizma še niso dokončno likvidirani, še so v naši državi. Zven naše države pa so sistemi, ki niso prijateljski do socialističnega sistema. Se so vodilni ljudje posameznih držav, ki se niso odrekli svojih aspiracij do tako bogate države, kot je Jugoslavija. Razumljivo je, da je od tega, kako močna bo naša država, odvisna tudi moč naše armade in obratno, kolikor bo močnejša naša armada, toliko manj nevarnosti, da nas bo kdo napadel. Zato moramo imeti močno armado, pripravljati se moramo. Na nas so prva leta kričali zato, ker smo imeli armado 500.000 mož. Govorili so, da je sedaj vojna končana in le-ta nam ni potrebna. Vemo pa, tovariši, da so bile mnoge vojne končane in so se zopet nove začele. Bilo bi iluzorno misliti, da nikdar več ne bo vojne, dokler je še kolonialno zaslužjevanje, dokler se še perspektive, da se razvijejo osvobodilne borbe kolonialnih narodov, dokler so težnje močnejšega, da podredi in zaslužjevanje in male narode, dokler se kujejo načrti za nepravilno revizije na mejah na škodo drugih narodov itd. Dotlej bodo tudi nevarnosti vojne. Velik del sveta še ječi pod kolonialnim suženjstvom in so kolonialne dežele, ki se hočejo osvoboditi zatiranja. Danes še nismo gotovi, da ne bo kdo imel nasproti nam kakih pretenzij. O tem so se slišali in se slišijo glasovi. V začetku so te glasove širili zapadnjaki, misleč, da bomo verjeli njihovim govoricam, da nas bo napadla Rdeča armada in da jim bomo čimprej padli v naročje, da se obvarujemo. Tega nismo verjeli, saj smo vedeli, da je to nemogoče, da Rdeča armada ne more napasti neke socialistične države, saj bi bil to konec socializma na svetu. Vedeli smo, kaj mislijo in žele kapitalisti, ko so nas s tem strašili. Toda danes nas skušajo s tem strašiti tudi tisti na Vzhodu s tem, da lansirajo razne govorice po tako imenovani črni borzi o toliko in toliko sovjetskih divizijah tu in tu, o toliko in toliko sovjetskega topništva tam in tam. Toda poslušajte, tovariši, nismo ljudje, ki bi jih bilo mogoče strašiti s takimi slepili. Lahko nas je strah samo takih stvari, kot so elementarne neizkušnje, suša, toča in podobno. Toda takih ne, takih se ne bojimo. (Močno odobravanje.)

Nad temi govoricami, ki jih lansirajo od časa do časa, se ne bomo zamislili. Morda kdo to hoče. Toda mi nečemo, kajti vemo, da so to samo navadne govorice. Na drugi strani seveda pa ne spimo. Kot je nekoli prej dejal tovariš general, smo pripravljeni preprečiti vsa izzivanja, da branimo našo državo proti vsakemu, kajti vsak, kdor bi poskušal motiti našo mirno socialistično graditev in ogroziti našo nedotakljivost, bi bil naš sovražnik, pa kdor koli bi to bil, kajti, če ima kdo pošteno nameno, tedaj jih izjavja po drugačni poti. Mi pa bomo, tovariši, zgradili socializem v svoji državi, toda pri tem ne bomo nikdar pozabili svoje dolžnosti do socialističnih držav. Nikoli ne bomo storili ničesar, kar bi tudi samo motilo graditev socializma v teh državah. Ne bomo pa tudi dovolili, da bi nas motili v graditvi naše države. Naj vedo enkrat za vselej, da stojimo trdno v taboru naprednih demokratičnih sil vsega sveta, predvsem socialističnih držav. Hkrati trdimo, da je dolžnost demokratičnih držav — in nekatere od njih so še zelo daleč od socializma — da v praksi pokažejo, da gredo v socializem in da so socialistične, kajti to, kar delajo nekateri ljudje danes v teh državah, ne da bi govorili o nezposelnosti pri njih in tudi ne rečem, da pri njih ni nobene graditve, marveč mislim samo klevete, ki jih mečejo na nas, to ne sme biti svojstvo ljudi socialističnih držav. Tako so delali reakcionarji kapitalističnih držav, ko so hoteli onemogočiti ustvaritev velike Sovjetske zveze po Oktobrski revoluciji. Ti so to sedaj prevzeli od njih in zvesto kopirajo vse tiste ostudnosti, ki so jih nekaj metali na Sovjetsko zvezo. Danes jih mečejo na našo državo.

Torej, tovariši, v tem obdobju, ko smo ob takih pogojih v polnem zaletu naše ustvarjalnosti in naporov za zgraditev socializma in izpolnitev petletnega plana, ima naša armada velike naloge. Zato neutrudno proučite vojaško znanost in tehniko, neutrudno proučite

Nadaljevanje na drugi strani

Maršal Tito je v svojem odgovoru na zdravico generala Jovanovića pozdravil navzoče oficirje, generale in druge goste s temile besedami:

»Nenavadno sem srečen, da sem lahko danes v vaši družbi, da vas lahko vidim in pozdravim, kajti vi ste na odseku obrambe naše domovine, ki je velikega pomena, kjer so se pogosto dogajala razna izzivanja in kjer so še danes in bodo bržkone še naprej. Vselej ste pripravljeni varovati mirno graditev naše socialistične domovine. Vem, tovariši, oficirji in generali, da je tu vaša naloga težka. Venomer mislimo na to in to upoštevamo. Zato bi hotel ob tej priložnosti izraziti svojo globoko hvaležnost za zvesto službo vam, vsem borcem, podoficirjem in oficirjem v tem delu Jugoslavije, da zvesto opravljajo svojo dolžnost do svoje socialistične domovine. (Dolgotrajno vzklikanje: »Mi smo Titovi. Tito je naš!«) Že večkrat so naši borci, naši oficirji in podoficirji pokazali svojo visoko socialistično zavest. Bil so že primeri, da so zrlj sovratniku iz oči v oči. Tukaj se je že prelivalo kri v obrambi naše socialistične domovine. Za svojo socialistično domovino so že dali življenja naši najboljši sinovi. Ta zgled, tovariši, je velikanjskega pomena za nas, saj se v njem odraža tista globoka ljubezen do socialistične domovine, pripravljenost in pripravljanje, da bodo naši oboževalci socialistični državljani, ki tvorijo našo ljudsko vojsko, primerno odgovorili na vsako poseganje po naši socialistični domovini. (Vzklik: »Tako je, tako je!«) Mi nismo nikdar nikomur grozili. Grozili smo samo Nemcem in drugim zavajevalcem, toda grozili smo jim z dejanji in ne z besedami, toda, ko smo jih izprijeli iz naše domovine, ko smo se borili proti njim in vsem njim podobnim. Sedaj v miru gradimo našo državo in nikomur ne grozimo. Nasprotno pozivamo samo k bratskemu sodelovanju vseh poštenih ljudi izven naših meja. Z naših lovskejših naporov smo ustvarili najboljše odnose z vsemi državami, s katerimi so nas nekoč držali v sporu vladajoči kapitalisti ter vzpostavili popolno bratsko sodelovanje in enotnost. Vi to veste, kajti tega nismo delali za kulisami, marveč odprto, pred očmi vsega sveta. Smelo in ne glede na mnenje zapadnih imperialistov smo odšli najprej v Sovjetsko zvezo, nato pa v Bolgarijo in druge dežele. Rekli smo, da smo z njimi in da bomo z njimi tudi v prihodnje, na četudi bi se kar koli zgodilo. Sklenili smo nove pakte da bi tako laže onemogočili novo katastrofo, kakršna je bila leta 1941. Ponovno smo šli v Bolgarijo, na Madžarsko, Poljsko, na Češkoslovaško in v Rumunijo in se nismo ozirali na vse pripovedke zapadnih reakcionarjev. Podali smo narodom teh držav roko in sklenili, da bomo vnaprej složno živali mirno graditev svojih dežel. Podali smo roko sprave vsem deželam, ki so jih razni provokatorji in reakcionarni elementi potočnili v hitlerjevske nustolovščine. In rekli da se nikdar več ne bomo borili proti njim, to je, da ne smemo nikdar več dovoliti, da bi jih povedli proti nam. Šli smo še dalje in sklenili pogodbe s temi državami. Na znanost so takrat govorili, da je to naperjeno proti zapadu. Rekli smo, da to ni resnica, marveč da je smoter teh sklenjenih pogodb zgolj obramba naše mirne graditve. Mar smo mi krivi, tovariši, da ta ustvarjanje rezultat in cementiran za vse večne čase, da

ni vzpostavljeno trajno bratsko sodelovanje med državami ljudske demokracije in ZSSR? Mi nismo krivi. Dali smo velike žrtve. Imeli smo tudi gmojne žrtve, ki so bile tako velike, da tedaj nismo niti smeli takoj povedati našim narodom, kakšne so te žrtve. Vedeli smo, da bodo naši narodi razumeli te žrtve, vedeli smo, da nam bodo naši narodi oprostil, da smo odklonili renaracije od Bolgarije v znesku 25 milijonov dolarjev, saj sta bratsko sodelovanje in še tesnejša povezava z bolgarskim ljudstvom pomenila za nas več kakor desetkrat ali stokrat večja vsota. Tukaj smo pokazali svojo dobro voljo, vendar brez odziva. Zato nismo krivi, da do tega sodelovanja ni prišlo. (Odobravanje.) Tudi Madžarom smo oprostil, težke grehe nasproti našemu ljudstvu. Oprostili smo grehe, ki so jih madžarski fašisti napravili in za katere bi umljivo morala biti odgovorna ta država in ves narod. Toda naša težnja, naša nada, da bomo lahko imeli najlene odnose z Madžarsko, se ni uresničila, pronašla je. Danes so te odnose skali madžarski voditelji, ki vsak dan sinilejo najrazvostnejše klevete proti nam, in ne le da nas obrekujejo, marveč tudi odkrito izvajajo in podtikajo. To je vsekar čudna stvar. Vi veste, da naši narodi niso imeli nikdar s Čehi kakršnih koli spopadov. Že v času stare Jugoslavije so Čehi ljubili Jugoslovane, ne zaradi velikosrbske hegemonistične klke in ne vem koga že, marveč zaradi samega bratskega ljudstva v naši deželi. ki je tudi ljubilo češki narod. Ta ljubezen ni nikdar ugasnila in ni tudi sedaj.

Vendar so se naši ljudje, ki so to ljubezen dušili in jo hočejo nasilno zadušiti v srcih češkega naroda. Prepričan pa sem, da te ljubezni češkoslovaškega ljudstva do nas ne bodo mogli nikoli zatreti češki megalomanski voditelji, saj mi z ničimer ne dajemo povoda češkemu narodu, da bi nas sovražili. (Navdušeno dolgotrajno odobravanje.) Ali ima nemara povod za to poljski narod? Niti najmanj. Takoj po končani vojni in ob pričetku mirne graditve naše države in drugih dežel na vzhodu smo odšli na Poljsko, da jim povemo, kako je pri nas, jim pomagamo, dokažemo, da narod Jugoslavije ljubijo poljski narod in želijo, da bi čimprej zacelili svoje rane. Pri tem smo uspeli. To so nam pripovedovali Poljaki na Poljskem in tedaj, ko so prihajali k nam. Mi vemo, da ta poljski narod, ki je v zgodovini mnogo pretrpel ni kriv, da posamezni njegovi politični voditelji nimajo hrabrosti, da bi rekli za resnico da je resnica temveč sedaj sipljejo na nas obrekovanja. Mi vemo, kdo je obrekovalec naše domovine, mi vemo, da to ni poljski narod, mi ljubimo ta narod kakor vse ostale narode vzhodnih držav. (Dolgotrajno vzklikanje Titu in Partiji.) Prav tako je tudi z bolgarskim narodom. Zopet se obračam na bolgarski narod, saj so nepozabni tisti trenutki, ko smo jaz in moji tovariši iz CK in vlade prepotovali po Bolgariji več sto kilometrov. Ljudje so prihajali peš, na konjih ali vozovih na postaje ob progi od meje do Sofije in Varne in nazaj, da bi nas dočakali, videli in pozdravili, da bi videli Jugoslovane, ki hočejo složno z njimi graditi bratsko skupnost Južnih Slovanov. Ti trenutki so nepozabni in verni v iskreno čustva večine teh ljudi do naših narodov in naše države, vendar so se kljub takšnemu razpoloženju ljudstva našli v

narodov. Tega ne more pozabiti noben pošten človek, ampak samo pokvarjenci. Vem, da je vendarle večina poštenih ljudi. Žal pa je med tistimi, ki nas obrekujejo, mnogo nepoštenih. Vendar s svojimi nakanami ne bodo uspeli. Vi veste, kaj vse so napravili v letu dni od prošle resolucije. Prepričan sem, da ste ta udarec, ki so ga nam neupravičeno in brez razloga zadali, težko prenesli. Jaz in moji tovariši iz CK smo sicer že mnogo prej spoznali njihovo stališče, vendar pa se tega nismo nadejali. Mnogi od nas so dolgo časa prenašali ta udarec, zato pa vam je danes jasno. Hoteli so nas streli, mi pa se nismo dali in se tudi ne bomo dali. (Burno odobravanje in vzklikanje Partiji, Titu in CK.) Ko smo spoznali, za kaj gre in kaj hočejo od nas, smo sklenili, da bomo neomajno ostali pri svojem stališču. To stališče je zgraditi socializem in ostati dosledno zvest nauku Marxa, Engelsa, Lenina in Stalina in ne odstopiti niti za korak od tega nauka ter ne dovoliti nikomur, da bi se ukvarjal z revizionizmom tega nauka in da bi ga v praksi malil. Takšnih pa je sedaj mnogo in celo tam, kjer bi se najmanj nadejali. Prisiljeni smo, in to je naša komunistična in internacionalistična dolžnost, braniti načela marksizma-leninizma proti vsakomur in celo proti tvorcem teh načel v primeru, če bi kršili ta načela. (Vsi navzoči vstanejo, dolgotrajno ploskajo in vzklikajo Titu in Partiji.) Ostali bomo dosledni poborniki tega nauka — in v praksi vsak dan uresničujemo njegova načela. Neumorno gradimo socializem v naši državi in smo doslej v nekaj letih ustvarili toliko, kolikor ni mogel misliti, da bomo dosegli in zmogli, noben naš človek, ne jaz in moji tovariši ter vsi naši delovni ljudje. Verjeli smo, da so v naših narodih latentne velkanske ustvarjalne sile, vendar da je te sile mogoče razviti do takšnega obsega da lahko vzdržimo dvakratno obkrožitev, po kapitalistih in po socialističnih deželah, tega ni bilo tako lahko verjeti. Vendar je naše ljudstvo v takšnih pogojih vzdržalo zaradi te svoje velkanske moči in visoke socialistične zavesti. (Ploskanje.) Ne bom se spuščal v podrobnosti teh nasprotstev, saj se je o tem že mnogo govorilo in pisalo. Vsak dan berete o njih in jih spremljate. Hotel bi samo omeniti nekatere momente. Videli ste, da je drznost in podlost v teh napadih na nas brezmejna, da izmišljajo neverjetne in čudne stvari. Za vas na primer, ki ste tukaj na naših mejah, pravijo, da ste se dogovarjali z monarhohastičisti itd. (Odočni protesti.) Za vas, najboljše sinove naše domovine,

ndarec. Vedeli smo, da ste preizkušeni ljudje. Za njihova obrekovanja pa lahko trdimo, da so zlagana, da so laž, v katero, in to smo prepričani, noben pošten človek na svetu ne more verjeti. Toda niso in ne bodo pri tem ostali. Se nadalje neprekinjeno trobljo o tem in govore moskovski radio, radijska postaja Svobodne Grčije, pišejo članke, si na vse načine prizadevajo ovekovčiti to laž kot dejstvo, iz nič hočejo napraviti dejstvo, ki jim bo služilo, da bodo kazali obrekovanje kot zgodovinsko resnico. Drže se tega, da bodo mogli od tolikokrat ponavljane laži vsaj nekaj uporabiti kot nekako resnico. Jaz pa mislim, tovariši, da ne bo od vseh njihovih laži, pa niti od teh, nič ostalo in da bo vse blato, ki ga na nas mečejo, padlo na njihov obraz. (Enodušno odobravanje.)

Opozoril sem vas samo, da se ne smete čuditi, če bi nas tudi v bodoče obrekovali. Klevete bodo ostale klevete in nič drugega. Resnica ne morejo postati. Ničesar pa ne bomo napravili, kar bi oni lahko pozneje kot resnico uporabili proti nam. Delali bomo zgolj tisto, kar je v interesu naše domovine in internacionalizma na splošno.

Lahko rečem, tovariši, da sem ponosen na to, da sem generalni sekretar Komunistične partije, ki je v tej dobi, ko so krenili v revizionizem, visoko dvignila zastavo obrambe marksizma-leninizma pred revizionizmom. (Tako je, tako je! Krepko pritrdjevanje in protesti proti obrekovanjem in obrekovalcem.)

Naši narodi vidijo našo stvarnost, in zato se ne morem načuditi neumnosti teh naših obrekovalcev, ki ne mislijo vsaj na to, da naši delovni ljudje pri vsakdanjem delu, v tovarnah in pri vseh drugih delih, kjer koli so, vidijo kaj pri nas delamo, in zato ne morejo verjeti v neumne in prazne trditve, da gremo v kapitalizem. V naših ljudskih rokah je vsa naša trgovina in industrija, a s hitrimi koraki gremo tudi k likvidaciji kapitalizma na vsi. V čem je potem to naše vračanje v kapitalizem, tega ne morejo pojasniti, saj nimajo s čim. Toda neverjetno neumno je to, da lahko trdijo glavo na tem vztrajajo.

